

komme ind paa den, som det synes, fra enkelte Sider med megen Iver førte detaillerede Realitetsforhandling med Ministeriet. Jeg har udtalt forrige Gang, da jeg havde Ordet, og er endnu af den Mening, at under de nuværende Forhold, i dette Dødblik og paa dette Trin af Sagens Forhandling, saa længe der ikke er mere Lys over den politiske Situation, end der er, og saa længe vi ikke have havt Veilighed til at se Ministeriets Stilling ogsaa fra anden Side, er en saadan Realitetsforhandling temmelig tidsspildende, og jeg tror, at de ærede Medlemmer, som ikke desto mindre have gjort sig den Uleilighed at komme ind paa en ofte meget fortkrolig Forhandling med Regeringen, af de Svar, de have faaet i Dag, og af den Debat, der er kommen ud af det, maa have faaet det Indtryk, at jeg i Grunden havde Ret. Jeg skal derfor ikke spille Løben med at forsette en efter min Mening øksesløs Debat. Derimod er jeg nødt til med Hensyn til enkelte Bemærkninger, der ere fremkomne saavel fra enkelte Medlemmer her i Salen som fra Ministeriet, at gjøre nogle Modbemærkninger, da disse Bemærkninger ved at henstaa uimodfagte kunde give Anledning til den Misforstaaelse, at man billigede Et og Andet, som man i Virkeligheden ikke gjorde. Jeg hørte saaledes ikke uden Forbavselse, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) udtalte, at Finantsudvalget i Fjor havde givet Ministeren en Slags Opfordring til at foretage den Transaktion lige overfor Randers-Grenaa Banen, som Ministeren havde foretaget. (Wille: Det har jeg ikke sagt.) Det ærede Medlem udtalte, at Ministeren i Finantsudvalgets Holdning havde en Opfordring til at handle, som man gjorde (Modsigelse af Wille). Har det ærede Medlem ikke sagt det, har jeg hørt feil, og det glæder mig saa meget mere, som det undrede mig i høi Grad (Udfrydelse af Wille.) Jeg kan ikke forpligte mig til at lære alle de Ting, som staa trykte for de Par Dage, der ere gaaede, men jeg er jo ogsaa strax villig til at tage tilbage, hvad jeg har sagt. Den ærede Finantsminister gif ikke saa vidt, men sagde, at han maatte anse sig for at være bemyndiget til at gjøre det efter Forholdets Natur og sine egne Udtalelser i Fjor. Disse „egne Udtalelser“ fra Ministerens Side gif ud paa, at Ministeren vilde, naar en Eventualitet indtraadte, som han haabede, ikke vilde indtræde, træde op som Kreditor paa Statskassens Begne. Det er ganske rigtigt, det har den ærede Minister sagt, det erindrer jeg meget vel; men jeg kan ikke se, at det indeholder nogen Bemyndigelse til at gjøre det Skridt, som nu er gjort; thi efter at Udvalget havde modsat sig, at Ministeren gjorde et Laan til Grenaa-Banen, forekommer det mig i alle Tilfælde, at naar den ærede Minister dog har villet gjøre dette — ganske vist under andre Betingelser og i et mindre Omfang — og naar han har villet udtrykke, at han havde en saadan Hen-

sig, maatte han have valgt en tydeligere Udtryksmaade end den blot at sige, at han under en vis Eventualitet vilde handle som Kreditor paa Statskassens Begne. Imidlertid skal jeg følge den Opfordring, der er kommen fra den ærede Ministers saa vel som fra anden Side til ikke her at komme nærmere ind paa denne Sag, da den staa i nærmere Forbindelse med et særligt Lovforslag. Derimod kommer jeg til ligeledes at udtale nogen Forundring over den Beredvillighed, der fra enkelte Sider er udtalt til at gaa ind paa det Forslag om at dække eller opgve Theatrets Gjæld til Sørø Akademi, som er fremsat fra den ærede Ministers Side, og det undrer mig, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner) vilde være med hertil. Saavel det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) mente, at det var fuldstændig i sin Orden, da Statskassen havde Theatrets Budget fuldstændig under sig, og da Theatret var traadt i et saadant Forhold til Statskassen, som det nu var ved den sidste Omordning, at da Statskassen ogsaa burde betale Theatrets Gjæld; det kan jeg ikke se. Thi hvad vil det med andre Ord sige, at man betaler Theatrets Gjæld nu? Det vil sige, at man tager en Forpligtelse, som dog endnu faktisk ligger indirekte paa det theaterbesøgende Publikum, og lægger den over paa den hele Befolkning. Saaledes som Forholdet nu er ordnet, skal Theatret selv betale sin Gjæld, og hvem skal da betale den? Det skulle de, der besøge Theatret, derigjennem faar Theatret sine Indtægter, og derigjennem maa Theatret efterhaanden betale sin Gjæld. Dette Krav tager man nu fra en ringe Del af Befolkningen og lægger over paa hele Befolkningen. Fordi det theaterbesøgende Publikum ikke har kunnet betale saa meget i de senere Aar, ikke har mødt saa flittig, eller Administrationen ved Theatrer ikke har været saa god, skulde vi nu fritage dem, der skulde betale, og anmode hele Befolkningen om at betale Gjælden. Det er, hvad man vil, men det indser jeg ikke, er i nogen Henseende begrundet ved, at Theatret er stillet i et noget strengere Afhengighedsforhold til Statskassen; Andet er jo ikke slet ved Forandringerne ifjor end, at Theatret er bragt i et strengere Afhengighedsforhold i Detaillerne til Bevillingsmyndigheden end før. Den høitærede Kultusminister udtalte, at Theaterpriserne ikke vare forelagte Rigsdagen til Votering. Formelt er det vistnok rigtigt, men den høitærede Minister vil vistnok indrømme, at en saadan Meddelelse af Priserne jo dog har samme bindende Betydning som de andre Meddelelser, i Henhold til hvilke der vedtages Beslutninger paa Finantsloven. Theatrets Indtægtsfide er jo dog i saa Henseende Rigsdagen vedkommende, skjøndt det følger af sig selv, at naar Indtægterne paa Grund af Omstændighederne ikke kunne beregnes eller uden Admi-